

bila morda za krstni knjižni vstop v slovenski literarni prostor primernejša. Toda *Poezija za večerjo* je kljub temu, da ji umanjka integralen »recept«, hranljiv pesniški/bralski obrok, sestavljen iz rib, koštrunov in ekoloških pridelkov preoranih gorskih njiv, ki poleg lobanj, iz katerih klje življenje, potrebujejo tudi kanček božje naklonjenosti. Če ne zaradi drugega, pa vsaj zato, da predavanje »Pisateljev samomor« (zadnji tekst v zbirki) ne izzveni v prazno: »Če je pisatelj v skušnjavi, da bi naredil samomor, ga mora k temu prisiliti nujna, ki prihaja iz njega samega, ne pa od zunaj.« (Rok Borov)

Virginia Woolf, *Jakobova soba*. Prevod Jana Unuk. KUD Police Dubove, Vnanje Gorice 2013 (Eho 5)

V *Jakobovi sobi* počiva usoda, ki se je romanesknemu junaku že v mladih letih spretno podtaknila pod prste v podobi ovčje čeljusti z rumenimi zobmi. Včasih se tudi zruši drevo in takrat je smrt v gozdu, posebno za metulje, ki jih Jakob z otroško predanostjo prebada z buciko. Pravijo, da je nebo povsod enako, in Jakob je odneslo. »Mladenič – mladenič – mladenič – nazaj v svojo sobo.« Jakob se ne more najti. O njem in zanj govorijo drugi. Opazovalec se duši od opažanj. Klara o njem zapiše, da »ni od tega sveta«, in doda tri pike, ker je njen opis le kaplja v morje opisov in ker je vanj zaljubljena. Toda Jakob odpotuje, da bi zamrznil usodo in vsaj začasno odložil stolček bankirja *poševnica* pravnika *poševnica* politika (zato pa je šel v Cambridge!) ter se predal vsemu lepemu, Parizu, Italiji, Grčiji, da se domov vrne lep in zagorel, dozorel za to, da bo mož. Soba; nemir; ta ura; prav ta trenutek v zgodovini; iz različnih drobcev se spleta Jakobova nit in ovčja čeljust se nevarno reži – takšne so resne posledice izuma papirnatih rož, ki lahko plavajo v skledah. Jakob bo kmalu potopljen v sredo življenja. Za njim bo ostala soba, nepospravljena, povsod razmetana pisma, to življenje, ki je vdrlo v negibnost. »Vse je pustil, kakor je pač bilo. Kaj je pričakoval? Ali je mislil, da se bo vrnil?« Soba miruje, literatura pa je tako živa. (Ana Geršak)

Lucija in Damijan Stepančič

Srečko

СААБА ТРЯДЫ!
SREČKO
MAJ 2014 ГОДА

LUCIJA
&
DAMIJAN
STEPANČIČ

MISLIM, DA NE GOVORIM

PRETIRANO KRITIČNO O
DANAŠNJI MLADINI, ČE

REČEM, DA NAM
NIKAKOR NE MORE

DATI NOVEGA

KOSVELA.

NISO MLADI SLABI,

LE KOSVEL JE TAKO
ZELO DOBER, DA JE ŽE

NEDOSEGLJIV.

KAKO PA BI BILO Z NJIM,
ČE BI ŽIVEL V NAŠEM ČASU? ČE BI

LETOS DOPOLNIL 20 LET IN NE 110?
KAKO, ČE SPLOH, BI PISAL? →